

Nd.
um tannlækningar.

576. Frumvarp til laga

[61. mál]

(Eftir 2. umr. í Nd., 25. mars.)

1. gr.

Rétt til að stunda tannlækningar hér á landi og kalla sig tannlækni hefur sá einn, sem til þess hefur fengið leyfi heilbrigðisráðherra.

2. gr.

Leyfi skv. 1. gr. skal veita þeim, sem lokið hefur prófi frá tannlæknadeild Háskóla Íslands og hefur meðmæli deildarinnar og landlæknis.

Heimilt er að synja manni um tannlækningaleyfi, ef 2. málsgr. 68. gr. almennra hegningarlaga á við um hagi hans.

Meðmæli skv 1. málsgr. þessarar greinar er óheimilt að veita, ef einhverjum meðmælanda er kunnugt um andlega ágalla hjá umsækjanda, sem gera mundu hann óhæfan til tannlæknisstarfa.

3. gr.

Ráðherra getur veitt manni, sem lokið hefur sambærilegu prófi og um getur í 2. grein, tannlækningaleyfi og þar með rétt til að kalla sig tannlækni, enda uppfylli hann skilorð 2. greinar að öðru leyti.

4. gr.

Ef nauðsyn krefur, má um stundarsakir fela tannlæknisefni, sem lokið hefur tíu missira námi við tannlæknadeild Háskóla Íslands, að gegna störfum tannlæknis eða aðstoðartannlæknis, þar sem aðstaða er fyrir hendi, en ekki hefur reynst unnt að fá tannlækni til starfa, og hefur hann þá tímabundið tannlækningaleyfi á meðan.

Áður en ráðherra felur tannlæknisefni slík störf, skulu liggja fyrir meðmæli landlæknis ásamt umsögn forseta tannlæknadeildar Háskóla Íslands.

5. gr.

Starfssvið tannlækna tekur yfir greiningu og meðferð á sjúkdómum í munni, tönnum og kjálkum.

Tannlæknar, sem hlotið hafa sérfræðingsviðurkenningu, mega vinna að sérfræðingsverkefnum sínum, þótt þau falli að nokkru eða öllu utan starfssviðs hins almenna tannlæknis. Á sama hátt getur ráðherra, eftir meðmælum tannlæknadeildar Háskóla Íslands og stjórnar Tannlæknafélags Íslands, veitt öðrum en sérfræðingum heimild til að vinna að sérhæfðum verkefnum.

6. gr.

Enginn tannlæknir má kalla sig sérfræðing, nema hann hafi fengið til þess leyfi ráðherra. Tannlæknadeild háskólans setur reglur um nám sérfræðinga, er ráðherra staðfestir, og getur enginn fengið leyfi til þess að kalla sig sérfræðing, nema hann sanni fyrir tannlæknadeildinni, að hann hafi lokið slíku námi.

Tannlæknir á rétt á leyfi til að kalla sig sérfræðing, ef hann sannar fyrir tannlæknadeild háskólans, að hann hafi lokið tilskildu sérfræðinámi og landlæknir mælir með leyfisveitingunni.

7. gr.

Tannlæknum er heimilt að gefa lyf þau, sem á hverjum tíma eru tilgreind í lyfjaskrá fyrir tannlækna.

Tannlæknum er heimilt að afla sér með lyfseðlum allra þeirra lyfja, sem þeir þurfa við lækningar sínar og nota þau tæki og efni, er fram koma á hverjum tíma og þeir þurfa við starfa sinn, enda hafi þeir aflað sér þekkingar á meðferð þeirra. Svæfingu (narkosis) er tannlæknum óheimilt að beita.

8. gr.

Tannlæknum er heimilt að hafa sérhæft starfsfólk, svo sem tannsmiði, tanntækna o. fl., enda hafi það, hvert á sínu sviði, hlotið löggildingu heilbrigðisráðherra að loknu viðurkenndu námi og prófi, svo sem mælt er fyrir í lögum um tæknimenntaðar heilbrigðisstéttir. Enn fremur er tannlæknum heimilt að láta tannlæknisefni, sem lokið hefur tíu missira námi við tannlæknadeild Háskóla Íslands, aðstoða sig við tannlæknisstörf, að svo miklu leyti sem tannlæknir treystir þeim til og tannlæknadeild Háskóla Íslands mælir með.

Heilbrigðisráðherra setur reglugerð um nám og starfssvið slíks starfsfólks tannlækna.